

РЕШЕНИЕ

№ 4343

гр. София, 30.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 07.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **1197** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.65, ал.4 от Закона за общинската собственост /ЗОбС/.
Образувано е на основание изпратена от Район „Кремиковци“ – Столична община постъпила жалба от Г. С. Т., С. П. Т. и Н. П. С. от [населено място], депозирана от адв. А. Й. от САК против Заповед №РКР23-РД09-17/09.01.2023 г. на Кмета на Район „Кремиковци“ – СО, с която е наредено да се освободи и почисти общински имот с идентификатор 68134.8600.1391. В жалбата се твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен и несъобразен с целта на закона, тъй като наследодателят им е бил собственик на имота, съгласно приложен нотариален акт и те винаги са живели в него, откакто са родени. Явно и необезпокоявано са упражнявали владение в продължение на 17 години, след смъртта на наследодателя. По тези съображения се иска отмяна на оспорения акт. Претендират се направените разноски по приложен списък. Ответникът Кмета на Район „Кремиковци“ - СО, чрез процесуалния си представител главен юрисконсулт Г. Р. в представено становище и в съдебно заседание оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност. Твърди, че имотът е станал общинска собственост след проведено отчуждително мероприятие, като отчуждаването не е отменено, нито е било иницирано отменяването му, а засегнатите лица са били надлежно обезщетени с жилища.
По делото са събрани писмени и гласни доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.
Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната

съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Видно от приложеното по делото удостоверение за наследници оспорващите са наследници на П. С. Т., б. ж. на [населено място], починал на 22.02.2006 г., като Г. Т. е негова съпруга, а Н. С. и С. Т. са негови синове. Същите се легитимират като собственици на имота, по отношение на който е издадена процесната заповед с представения нотариален акт №66 от 30.11.1961 г., по силата на който наследодателят на оспорващите П. С. Т. е признат за собственик по наследство от покойния си баща С. Т. С. и доброволна делба. В нотариалния акт имота е посочен с площ от 1050 кв. м.

От оспорващите е представен и нотариален акт №67 от 30.11.1968 г., по силата на който Т. С. Т. е признат за собственик по наследство от покойния си баща С. Т. С. и по доброволна делба върху дворно място с площ от 1050 кв. м. Представен е и нотариален акт за собственост от 1921 г.

От приложената на лист 70 от делото Заповед за отчуждаване на недвижим имот №РД-40-701/03.06.1988 г. се установява, че със същата описаните по-горе имоти, собственост на П. С. Т., С. Т. Д. и Т. С. Т. са отчуждени в полза на държавата за реконструкция на бул. Ботевградско шосе, като на собствениците е определено обезщетение. След влизане в сила на тази заповед със Заповед №РД-41-05/09.01989 г. е определен начина на обезщетяване на П. С. Т. и твичленното му семейство, състоящо се от съпруга Г. Т. и син С. Т. на 17 г. чрез апартамент №174, на ет.4, вх.Ж в бл.32[жк]- зона Г, състоящ се от 4 стаи и кухня и застроена площ 103,24 кв. м с 4,408% ид. части от общите части и мазе №12 с площ от 3,31 кв. м. Именно този адрес Г. Т. и С. Т. са посочили в жалбата си, въз основа на която е образувано настоящото производство.

От приложеното на лист 66 от делото писмо се установява, че към 2003 г. Н. П. С. е подал молба с искане за закупуване или замяна на имота, находящ се в[жк], [улица]. Въз основа на молбата му е отправено питане до Гл. архитект на район „Кремиковци“ за имота. От приложеното на лист 67 от делото удостоверение, издадено от Гл. архитект на Район „Кремиковци“, се установява, че към 2003 г. за отчуждения имот, описан по-горе, не са постъпвали искания за реституционни претенции, а мероприятието, за което е бил отчужден, не е реализирано. С писмо от 26.03.2003 г. Кмета на Район „Кремиковци“ е изразил становище, че не възразява при възможност молбата на С. да бъде уважена. По делото липсват доказателства, а и твърдения от оспорващия Н. С. за развито се впоследствие производство по тази молба.

Видно от приложената по делото скица на поземлен имот №15-377659/04.04.2022 г., издадена от СГКК – [населено място] ПИ с идентификатор 68134.8600.1391 е с площ 3644 кв. м и като собственик по данни от КРНИ е посочена Столична община, съгласно Акт за частна общинска собственост №98, том СХЛ, рег. 64301, дело 46380 от 03.10.2017 г., вписан в Служба по вписванията. Посочено е също, че в КРНИ няма данни за носители на други вещни права. От скицата е видно също, че в имота има построени 7 сгради. В скицата е отразено, че последното изменение на КККР е от 03.04.2019 г.

Към преписката е приложен Акт за частна общинска собственост №3122 от 19.09.2017 г., вписан в Службата по вписвания с №98, том СХЛ, рег. 64301, дело 46380 от 03.10.2017 г. В същия имота е описан като застроен ПИ с идентификатор 68134.8600.1391 с площ 3644 кв. м, попадащ в УПИ V-294, 539, 541, 119001 – за

обществено обслужване от кв.27 по действащия регулационен план на м. „Голямата локва – Търговски парк-С.“, одобрен с решение №545 по Протокол №45/29.07.2009 г. на СОС и местонахождение Област С.-град, СО, р-н „К.“овци”, [улица], м. „Новото ливаде“.

Към преписката са приложени 4 Акта за частна общинска собственост – два акта от 1997 г. и два от 2013 г. и скици към тях по КККР, одобрени със Заповед №РД-18-61/27.09.2010 г. на Изпълнителния директор на АГКК. Акт №245 за частна общинска собственост касае дворно място – застроено с площ 1450 кв. м, жилищна сграда на един етаж със застроена площ 69,90 кв. м, жилищна сграда на един етаж със застроена площ 47,65 кв. м, гараж и стопанска постройка, с бивш собственик Т. С. Т. и С. Т. Д., нахлуци се в кв.В., бул. „Б. шосе №46. Акт №246 за частна общинска собственост касае дворно място от 1449 кв. м, масивна едноетажна жилищна сграда със застроена площ от 58,91 кв. м, помощна сграда – лятна кухня със застроена площ 23,39 кв. м и гараж със застроена площ 12 кв. м. с посочен бивш собственик П. С. Т., нахлуци се в кв.В., бул. „Б. шосе №46. Акт №2683 за частна общинска собственост се отнася за ПИ с идентификатор 68134.8600.295 по КККР, одобрени със Заповед №РД-18-61/27.09.2010 г. на Изпълнителния директор на АГКК с площ 932 кв. м. С Акт №2684 за частна общинска собственост като общинска е актувана сграда с идентификатор 68134.8600.259.1 с площ 67 кв. м по КККР, одобрени със Заповед №РД-18-61/27.09.2010 г. на Изпълнителния директор на АГКК. В тези два акта като предходно издадени е посочен АОС №246/04.12.1997 г.

От събраните по делото гласни доказателства се потвърждават твърденията на оспорващите, че винаги са живели в имота, не са го напускали и там живеят и понастоящем. В подкрепа на този си довод същите са представили разписки за заплащане на електроенергия за периода м. януари 2020 г. – м. септември 2022 г. От същите е видно, че партидата е на името на оспорващия Н. П. С..

Обобщавайки изложеното се стига до извода, че наследодателят на оспорващите е бил собственик на част от имота, по отношение на който е издадена процесната заповед. Приживе имотът му е бил отчужден, като той и членовете на семейството му са били обезщетени с описание по-горе апартамент, адресът на който в жалбата, въз основа на която е образувано настоящото производство, е посочен като адрес на оспорващите Г. Т. и С. Т.. Въпреки отчуждаването оспорващите са продължили да живеят в имота и не са го напускали, като партидата за електроенергия в същия е на името на оспорващия Н. С.. Мероприятието, за което имотът е отчужден не е реализирано, не е имало реституционни претенции, а по молбата от 2003 г. на оспорващия Н. П. С. за закупуването му не е налице акт за това. Имотът, заедно със сгардите в него е актуван като общински с цитираните по-горе АОС, вписани в Службата по вписванията.

Административното производство по издаване на процесната заповед е започнало по сигнал на гражданин, въз основа на който е извършена проверка на място, при която е установено, че ПИ с идентификатор 68134.8800.1391, м. „Голямата локва“ в замлицето на[жк], Район „Кремиковци“ се ползва от С. П. Т.. Предвид това на 05.09.2022 г. до същия е отправено писмо, с което му е указано да представи документ за собственост или документ, удостоверяващ правото му на ползване на имота. Писмото е получено на 21.09.2022 г. Впоследствие, с писмо от 05.10.2022 г. същият е уведомен, че в 30-дневен срок от датата на получаване на писмото следва да освободи и да почисти имота, в противен случай и след изтичане на срока за доброволно освобождаване ще започне административно производство по чл.65 ЗОБС и ще се

извърши принудително изземване на имота. Това писмо е получено от адресата на 31.10.2022 г. След като на 05.01.2023 г. при извършена проверка е установено, че имота не е освободен и не е почистен, Кмета на Район „Кремиковци“ е издал оспорената в настоящото производство заповед. Със същата на С. П. Т. е разпоредено в срок от 30 дни от влизането ѝ в сила доброволно да освободи и почисти ПИ с идентификатор 68134.8600.1391, като при неспазване на срока ще се извърши принудително освобождаване със съдействието на органите на МВР. Заповедта е изпратена на адресата и е получена от него на 19.01.2023 г. От приложения към преписката Протокол от 11.01.2023 г. е видно, че същата е залепена и върху оградата на имота.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата на С. Петров Т. е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, адресат на неблагоприятен за нея административен акт, подлежащ на съдебен контрол и в срок. От представените от ответника доказателства се установи, че същият е получил препис от заповедта на 19.01.2023 г., а жалбата е подадена на 31.01.2023 г. Допустима и подадена в срок е и жалбата на Г. Т. и Н. С. доколкото същите твърдят, че са собственици на имота, предмет на оспорената заповед и не са уведомявани за издаването ѝ. Не следва да се счита за уведомяване залепването на акта на оградата на имота, извършено на 11.01.2023 г. Това е така, тъй като оспорената заповед е ИАА и като такъв съобщението за издаването му следва да е извършено по реда на АПК – чл.18а. В тази разпоредба не е предвидено съобщаване на акта чрез залепването му на имота, поради което позоваването на такова съобщаване е неоснователно. Предвид това и доколкото не са налице доказателства за друг, предвиден в разпоредбата на чл.18а АПК начин на съобщаване на акта на тези жалбоподатели, депозираната на 31.01.2023 г. жалба следва да се счита подадена в срок.

Разгледани по същество, настоящият съдебен състав счита, че жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт, на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

С оспорената Заповед №РКР21-РД48-12/03.12.2021 г. на Кмета на Район „Кремиковци“ – СО на основание чл.65, ал.1 ЗОБС и чл.27 от Наредбата за общинската собственост на Столична община е разпоредено на С. П. Т. доброволно да освободи и почисти общински жилищен имот – ПИ с идентификатор 68134.8600.1391, като при неспазване на този срок е разпоредено да се извърши принудително освобождаване със съдействие на органите на МВР.

Съдът счита, че оспореният в настоящото производство акт е издаден от компетентен орган, в кръга на правомощията му, установени с разпоредбата на чл.65, ал.2 ЗОБС. Следователно не е налице отменително основание по чл.146, т.1 АПК.

Актът е издаден в установената писмена форма и съдържа както фактически, така и правни основания, послужили за издаването му. Предвид това съдът приема, че е спазана установената форма и не е налице отменително основание по чл.146, т.2 АПК.

В проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са основание за отмяната му.

Установи се, че е налице изрично уведомяване до С. П. Т., който е констатиран като ползващ имота, като му е предоставена възможност да представи доказателства, установяващи ползването на имота на годно правно основание. Същият не е представил такива в указания му срок и след това. Дадена му е и възможност доброволно да освободи имота, което също не е сторил, като изрично му е указано, че в противен случай имотът ще бъде иззет принудително. Установи се, че до другите двама жалбоподатели не е отправяно съобщение за представяне на доказателства и за освобождаване на имота, но това е така, тъй като при извършената проверка същите не са установени като обитаващи имота. Макар това да се установи в хода на съдебното производство съдът приема, че нарушението /неуведомяването им/ не е съществено. Съгласно разпоредбата на чл.26 АПК административния орган е длъжен да уведоми известните му заинтересовани лица за започналото пред него производство. Както се каза, известен му е бил само С. Т.. Разпоредбата е обща и касае всички административни производства, доколкото със специален закон не е изключено нейното приложение. Регламентираното с нея правило е гаранция за правата на засегнатите от административния акт лица и дава възможност на заинтересованата страна да бъде информирана за образуваното производство и с оглед на това да прояви съответната активност в защита на правата си, като представи становища и доказателства в негова подкрепа.

В конкретния случай обаче съдът приема, че това не съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като Г. Т. и Н. С. не са адресати на крайния акт, оспорили са същия и в хода на съдебното производство са имали възможност да наведат твърденията си и да представят доказателства за същите. Следователно правото им на участие в производството не е било нарушено.

Преценката за характера и тежестта на допуснатото нарушение на административнопроизводствените правила е винаги конкретна, с оглед спецификата на отделния казус, като нарушението е съставомерно по чл.146, т.3 АПК единствено, когато е рефлектирало върху съдържанието на властническото волеизявление. В този смисъл пропускът е съществен само ако е ограничил правото на лицето да представи доказателства, които са от значение за решението на административния орган. В хода на съдебното производство такова доказване не е проведено от страна на оспорващите. На същите е дадена възможност да изразят становища и да представят доказателства. Следователно, по отношение на процесната заповед не е налице отменително основание по чл.146, т.3 АПК.

Съдът намира, че издаденият административен акт не противоречи на материалноправни разпоредби.

Процесната заповед е издадена на основание чл.65, ал.1 ЗОБС, като е прието, че имотът е частна общинска собственост, съгласно посочените АОС и се държи без правно основание, тъй като от С. П. Т. в указания му срок не са представени документи за собственост.

С. анализ на цитираната законова разпоредба налага извод, че на общината се предоставя възможност да осъществи своя фактическа власт върху имоти, чиято собственост по категоричен начин е установена в полза на общината, като прекрати фактическата власт върху тях, осъществявана от други физически или юридически лица. За да бъде реализирано това правомощие следва да са налице трите кумулативно дадени в разпоредбата на чл.65 от ЗОС предпоставки – 1/. недвижим имот, който да е общинска собственост; 2/. осъществяване на владение или държане от трето лице

върху този имот; 3/. това владение или държане да е без основание.

В случая са налице АОС, които са удостоверителни документи и имат констативно действие, т.е. не създават в полза на общината право на собственост върху описания имот, а само удостоверяват принадлежността на това право до установяване на противното. В хода на съдебното производство оспорващите не установиха, че са собственици на имота или го държат на друго правно основание. Напротив, установи се, че имотът, който е бил собственост на наследодателя им и е част от процесния имот, още приживе на последния е бил отчужден, като същите са обезщетени с друго жилище. Установи се също, че след отчуждаването не е иницирана и провеждана процедура по §9 от ПЗР на ЗУТ по отношение на същия имот. Не се твърди и не се установи процедурата по закупуването му от Н. П. С. да е била завършена с краен акт, прехвърлящ му право на собственост. Не се твърди и не се установи между оспорващите и Столична община да е налице спор за собственост, отнесен за решаване от общия съд. Предвид това съдът приема, че оспорващите, по отношение на които безспорно се установи, че ползват имота, предмет на процесната заповед, не са доказали ползването му на правно основание, годно да бъде противопоставено на удостоверената принадлежност на правото на собственост на Столична община с приложените АОС. Следователно владението на имота е без правно основание.

С оглед на изложеното съдът счита, че за административния орган са били налице материалноправните предпоставки за издаване на акт по чл. 65, ал. 1 ЗОБС, според който текст общински имот се изземва въз основа на заповед на кмета на съответната община/район, когато се владее или държи без основание.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е материално законосъобразна, поради което жалбата против нея следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото основателно се явява своевременно направеното искане на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.143, ал.3 АПК когато съдът отхвърли оспорването, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл.37 от Закона за правната помощ. В хода на процеса ответникът е представляван от юрисконсулт. Предвид разпоредбите на чл.37, ал.1 от Закона за правна помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ на Столична община следва да бъде присъдена сумата от 100 лева за юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство, осъществено от юрисконсулт.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. С. Т., С. П. Т. и Н. П. С. от [населено място], депозирана от адв. А. Й. от САК против Заповед №РКР23-РД09-17/09.01.2023 г. на Кмета на Район „Кремиковци“ – СО, с която е наредено да се освободи и почисти общински имот с идентификатор 68134.8600.1391.

ОСЪЖДА Г. С. Т., С. П. Т. и Н. П. С. от [населено място] да заплатят на Столична община разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: